

[Hans Rasmussen.]

at de ikke kunne komme helskindet ud af. Når man bl. a. — i et almindeligt forsøg på fordummelse — i det kommunistiske blad Land og Folk betegner forligsforslaget af 17. oktober, som jeg havde den ære sammen med arbejdsgivernes forhandlere at fremføre, som et arbejdsgiverdiktat, så er det jo med hensigt; det er en provokation, som fuldkommen fordrejer kendsgerningerne. For hvad var kendsgerningerne med hensyn til forligsforslaget af 17. oktober? Det ville have sikret, at alle arbejdere, uanset de nyantagelser, der havde fundet sted på dette tidspunkt, hvor strejken vel havde løbet i ca. 14 dage, var vendt samlet tilbage til arbejdspladsen; de havde bibeholdt alle deres organisationsmæssige og overenskomstsmæssige rettigheder; tillidsmændene var gået ind i deres gamle rettigheder på virksomheden, og der var tillige, hvad der var det væsentlige, truffet aftale om, at den afskedigede arbejder, Johan Andersen, ville blive antaget som en af de første arbejdere. Trods det kunne man ikke godkende forliget. Det var det, man havde ønsket, og her får vi nu altså at vide, at når bare man kunne få ham ind i en slags forsøgsarbejde, ville man være tilfredsstillet. Det eneste, vi ikke kunne, var at få angivet tidspunktet; men det er da indlysende, at når der mellem hovedorganisationerne er truffet en aftale, som jeg refererede under forhandlingerne til de pågældende tillidsmænd på denne måde: jeg ved ikke, om det bliver om 8 dage eller om 14 dage, det kan jeg ikke sige, men det bliver umiddelbart som en af de første, han kommer ind i virksomheden — behøvede vi vist ikke at rejse nogen diskussion derom. Dermed havde arbejderne beholdt skindet på næsen, de var kommet ind samlet, og de havde nedbragt deres store tab ved strejken. Derimod kan jeg give den ærede ordfører helt ret i, at afslutningsfasen, der fandt sted den 16. november, ikke var flatterende, den var ikke gunstig for helheden af de strejkende arbejdere.

Derfor kan vi vist sikkert slå fast, at når man udefra blander sig i den slags sager og straks sætter ind med frivillige indsamlinger, således som det allerede skete en dag eller to efter at strejken var sat i gang — og jeg kan i denne forbindelse nævne,

at jeg har modtaget en længere skrivelse fra en af fællestillidsmændene på en af de store virksomheder, hvori han nævner, at han ikke forstod, at man allerede stod foran porten med indsamlingslisterne, næsten før strejken var begyndt — så kan det føre til, at en masse arbejdere med lang anciennitet i virksomheden ikke er i stand til at komme ind i virksomheden igen, men lider økonomisk og socialt, trods det at de gennem mange år har været beskæftiget i den pågældende virksomhed. Det blev jo resultatet, og det var et stolt resultat, og en stor sejr for kommunisterne, at de kunne holde en strejke i gang i så mange uger, med generalstaben samlet for at give direktiverne. Men desværre må vi konstatere, at det er sket på bekostning af de pågældende strejkende arbejdere.

Jeg tror derfor, at drøftelsen her er ganske gavnlig, og vi må i hvert fald håbe, at andre nu vil drage lære af sådanne dispositioner, der virker skadeligt på arbejdsmarkedet, og som hverken tjener de pågældende arbejdere eller den fagbevægelse, de står i, til ære. Vi har nu 3 tydelige tilfælde i erindring, hvor generalstabsofficererne har været virksomme, og hver gang de optræder på arenaen, kan man også være sikker på, at så ender det i direkte nederlag for de strejkende. Foruden Henzekonflikten tror jeg mange tydeligt husker Diesellakonflikten i Kolding, og man vil også tydeligt huske konflikten på A/S „Dania“ i Århus. Alle disse 3 konflikter må dog mane til eftertanke, for det drejer sig jo ikke ligefrem om at få afblanket arbejderne, det drejer sig ikke ligefrem om at forringe vilkårene for dem, men det er jo en kendsgerning, at alle de pågældende steder er arbejderne ikke kommet i arbejde igen i nævneværdigt antal. Kan det være hensigten med de ulovlige strejker?

Man må derfor tage sig til hovedet, når man i kommunistbladet Land og Folk søger at foregøgle offentligheden, at strejkekonflikten har givet et bidrag til nødvendige ændringer af septemberforliget. Det er jo latterligt at ville fremstille det sådan, nej, ganske det modsatte er tilfældet. Jeg vurderer i hvert fald stillingen således, at jo flere ulovlige arbejdsstridigheder der indtræffer, des vanskeligere kan det være for Landsorganisationen De samvirkende Fag-